

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 257

16 Ἰουλίου 2009

Ὁ ἀτέρμονας κοχλίας

διασπορά τῆς κοινωνικῆς πανώλης τῆς διαφθορᾶς ἔχει πάρει διαστάσεις, πού κλονίζουν, συθέμελα, τήν ἐγκυρότητα τῶν θεσμῶν καί τήν ἀξιοπρέπεια τῶν προσώπων. Ἡ κατακραυγή, γενικευμένη, φωτογραφίζει πρόσωπα, ἐνοχοποιεῖ κοινότητες, ἀμαυρώνει πολιτιστικά σχήματα, στιγματίζει ἐποχές. Ἀποτέλεσμα, μέσα στόν ὄργασμό ἀνάπτυξης τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης καί τῆς τεχνολογικῆς δεξιότητος, ἡ στιλπνότητα τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τοῦ δημιουργοῦ τοῦ πολιτιστικοῦ ἀριστουργήματος, νά ὀξυδώνεται καί ἡ ἀξιοπρέπειά του νά ὑποβαθμίζεται καί ὁ δείκτης τῆς πνευματικῆς του ἀνάπτυξης νά μὴν ἀποκολλᾶται ἀπό τή μηδενική στάθμη.

Κάνει ἐντύπωση καί προβληματίζει ἀνησυχητικά καί τόν ἐπὶ πόλαιο σχολιαστή τοῦ καναπέ καί τόν βαθύτερα προβληματισμένο μαχητή τῆς καθημερινότητας καί, συχνά, θύμα τῶν δολοπλοκιῶν καί τῶν τεχνασμάτων τῆς διαφθαρμένης μαφίας, τό γεγονός, ὅτι ἡ καταφορά ὄλων μας καί οἱ μύδροι, πού ἐκτοξεύουμε ἐνάντια στό φαινόμενο καί στήν πρακτική τῆς διαφθορᾶς, δέ

συνακολουθούνται από σοβαρές και υπεύθυνες αναλύσεις, από έντοπισμό των πραγματικών αιτίων, από σχεδιασμούς αναβάθμισης του προσώπου και αποτελεσματικού φρεναρίσματος της διαφθοράς.

Πλούσια, υπερφορτωμένη ή όργισμένη, λεκτική φαρέτρα. Πυκνή ή μανιακή σκόπευση έναντίον των κατεργαρίων και της μέρας και της νύχτας. Άνυπαρκτες, ωστόσο, οί προσεκτικές και διακριτικές διαγνώσεις της επιδημικής έξαθλίωσης. Άνυπαρκτες και, ούτε καν ως έρεθίσματα χρέους, οί συνταγές θεραπείας. Τό φαινόμενο τρέχει. Ήγκρίνια συνακολουθεί. Τά νοσηρά περιστατικά περνούν στίς μηχανές της λαϊκής ενημέρωσης. Γνωστοποιούνται εύρύτητα. Μεταδίδονται και αναμεταδίδονται από τά άνοιχτά τηλεοπτικά παράθυρα και από τούς πηχιαίους, τίτλους των έντύπων μας. Καί τό αποτέλεσμα ποιό είναι; Άπό τόν άσυνείδητο, αλλά έμπειρο μάστορα της διαφθοράς, περνάει ή «τέχνη» και όλα τά μυστικά της, στίον χτεσινό αντίρρηση και σημερινό νοσταλγό και ζηλωτή μαθητή της διαφθαρμένης εφημερίας.

Διάβασα μέ πολλή προσοχή, πριν λίγο καιρό, δημοσίευμα Άθηναικής εφημερίδας, πού βρήκε την τόλην νά δώσει οδηγίες μαχητικής αντιμετώπισης της έκτροπής και συνταγές ανασταλτικές της περαιτέρω προώθησης της κοινωνικής λοίμωξης. Καί αντί νά παρηγορηθώ και νά νοιώσω ενισχυμένη την έλπίδα μου, έμεινα έμβρόντιος. Ό σοφός ενημερωτής και διαμορφωτής της κοινής γνώμης, είχε στό χαρτοφύλακά του μιά και μόνη συνταγή, πού ή θεωρούσε επίκαιρη και δυναμική. Ίσχυριζόταν, ότι τό κράτος πρέπει νά θεσπίσει και νά οργανώσει πλήρες δίκτυο έλεγκτικών μηχανισμών και νά τούς διαμοιράσει σέ όλα τά διαμερίσματα και σέ όλους τούς οργανισμούς της Χώρας. Νά έλέγχουν τίς διαχειρίσεις και τίς δαπάνες. Καί νά επιβάλλουν βαρύτατες κυρώσεις σέ κείνους, πού-«έν κρυπτή και παραβύστω»-χώνουν τίς κεροῦκλες τους στό δημόσιο κορβανά ή στίς τσέπες των διπλανών τους και εξανεμίζουν τά παχεία ή άδύναμα εύρήματα.

Στάθηκα, μελετώντας τό δημοσίευμα και αλέθοντας στό μυαλό μου τό φορτίο των λογισμών μου. Ό επικαιροποιημένος δημοσιογράφος είχε κάνει μιά πρώτη, έξωπραγματική, εκτίμηση. Πε-

ρίορισε καί ἐντόπισε τό νόσημα τῆς διαφθορᾶς στό νοσφισμό ἢ στήν προκλητική ληστεία τοῦ χρήματος. Ὑἷλλη ἔκφραση καί ἄλλο σύμπτωμα τῆς διαφθορᾶς δέ βρῆκε. Τῇ ροῇ τῶν ὀραμάτων, στή σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα, τῇ βρῆκε ὁμαλή καί τίς συμπεριφορές ἄψογες. Δέ διαπίστωσε πούθενά ἄλλοῦ μικρόβια ἢ καρκινώματα διαφθορᾶς. Καί δέ δαπάνησε χρόνο, οὔτε κόπο, νά τά περιγράψει καί νά τά ψέξει.

Καί τό δεύτερο ἀτόπημά του: Πίστεψε, πῶς εἶναι δυνατό νά διαφυλάξει τῇ διαχειριστική ἀξιοπρέπεια καί νά κλείσει ἐρμητικά τίς τρύπες τῆς διαφθορᾶς, ἂν σέ κάθε βῆμα στηθοῦν τά κιόσκια τῶν ἐλεγκτῶν καί ἂν ἡ κάθε δοσοληψία, μικρή ἢ κολοσσιαία, περνάει ἀπό τήν κρησάρα τοῦ ἔφορου ἢ τοῦ εἰσαγγελέα. Δέν πῆρε, φαίνεται, εἶδση ὁ δημοσιογράφος μας, ὅτι οἱ ἐλεγκτικές ὑπηρεσίες ὑπάρχουν καί λειτουργοῦν. Ἀλλά δέ βρίσκεται ὁ σοβαρός καί ἀδιάφθορος παράγοντας, τῆς διάδοξης, ἀνώτερης ὑπηρεσίας, πού θά παρακολουθήσει καί θά ἐλέγξει τοὺς ἐλεγκτές καί ὁ ἀκόμη ἀνώτερος, πού θά ἐπικυρώσει ἢ θά ἀκυρώσει τίς πράξεις τοῦ προηγούμενου ἐλέγχου. Τό αἶτημα τοῦ ἐλέγχου παραπέμπει σέ ἕνα ἀτέρμονα κοχλία, πού ὅσο τόν γυρίζεις, τόσο σοῦ κρύβει τήν ἄκρη του.

Θά βροῦμε, ἄραγε, ποτέ τῇ νηφαλιότητα, τήν τόλμη τῆς ἀντικειμενικῆς ἔρευνας καί τό θάρρος τῆς ὁμολογίας, νά σκύψουμε, χωρίς προκαταλήψεις καί χωρίς προσχηματισμένες ἐκδοχές, μέσα στήν ψυχὴ μας, μέσα σιτούς ἄγνωστους χώρους τοῦ «εἶναι» μας, γιά νά ψάξουμε, μήπως ἐκεῖ σκάνε οἱ μολυσμένες πηγές τῆς προσωπικῆς μας διαφθορᾶς; Μήπως, πρὶν ξεχυθοῦν στήν ἀγοραία σύγχυση οἱ ἐπίμεμπτες καί ἀσύγνωστες κηλίδες τῆς διαφθορᾶς μας, ἔχουν καταμολύνει τό λογισμό μας, τήν καρδιά μας καί ὁλόκληρη τήν ὑπαρξή μας;

Αὐτή τήν ἔρευνα τῇ βρίσκω ἐντελῶς ξένη καί ἐντελῶς ἀνεπίκαιρη γιά τόν ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας. Γιά τήν «ὑπαρξη», πού ἀρνεῖται καί προδίδει, αὐτοθέλητα καί πεισματικά, τήν ἴδια του τήν ὑπαρξη καί πιστεύει μονάχα στήν ὕλη καί στά παράγωγά της.

Στούς συνιεράρχες μου...

(α)

Ἀγαπητοί συνιεράρχες...

Εὐθυγραμμισμένος, «μεθ' ὅρκου», στίς προσταγές, στίς ἐπιφυλάξεις καί στίς αὐστηρές ἐπιτιμήσεις τῶν Ἱερῶν μας Κανόνων καί, παράλληλα, φορτισμένος μέ τά ἀπανωτά, καταθλιπτικά, ψυχικά ἀντανεκλαστικά, πού-κατά τούς ἔσχατους τούτους καιρούς-κατακυρίευσαν εὐρύτατη μερίδα κλήρου καί λαοῦ, ἀποφάσισα νά συνοψίσω τίς ἔντονες ἀγωνίες μου καί τούς προσωπικούς μου, συνειρμικούς, προβληματισμούς στό στεγνό, ἴσως καί στυγνό, τοῦτο κείμενο. Καί νά τό ὑποβάλω, ἀδελφικά, σέ σᾶς, τούς συλλειτουργούς μου, τούς διαδόχους τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων στήν ἄσκηση τοῦ ποιμαντικοῦ ὑπουργήματος καί-γιά τήν ὥρα-διαχειριστές τῆς Συνοδικῆς εὐθύνης, μέ τήν ἀχνή ἐλπίδα, ὅτι μπορεῖ νά προκύψει ἕνας σοβαρός προβληματισμός καί μιὰ λυτρωτική ἀνάνηψη. Παράλληλο χρέος μου θεωρῶ, τήν κοινοποίηση καί τήν εὐρύτερη γνωστοποίηση τῶν ἀνησυχιῶν μου στήν παρεμβολή τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος, στήν πικραμένη σύναξη τῶν ἀδελφῶν μας, πού «ἐπὶ τῶν ποταμῶν» (Ψαλμ. ρλστ' 1) τῶν δακρύων τῆς ζωογονεῖ στήν καρδιά τῆς τήν προσδοκία τῆς ἐπιστρο-

φῆς στό πνεῦμα καί στό δυναμισμό τῶν ἁγίων Πατέρων μας.

Ἡ μεγάλη κρίση.

Αὕτη τή στιγμή, φίλοι μου καί συλλειτουργοί μου, σεῖς, τά Συνοδικά μέλη τῆς Αὐτοκέφαλῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διαχειρίζεστε τή μεγαλύτερη καί ἐπικινδυνότερη κρίση, πού ἀντιμετώπισε ἡ ἑλληνική Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, στά 180 χρόνια τῆς Αὐτοκέφαλῆς διοίκησής της. Ψαύετε μέ τά δάχτυλά σας καί διαχειρίζεστε, μέ τή σοφία σας ἢ μέ τή ραστώνη σας, τήν ἀλυσίδα τῶν συμπεριφορῶν, πού διέσυραν καί κατακουρέλιασαν τό ἐπισκοπικό κύρος, τοῦ καθενός σας προσωπικά καί τῆς Συνόδου ὡς Σώματος. Πού πάγωσαν τίς καρδιές τῶν «δαιτημόνων» τοῦ Κυριακοῦ Δείπνου. Καί πού κλόνισαν τήν ἀγαπητική σχέση καί τήν ἐνότητα τοῦ ποιμνίου μέ τούς ποιμένες.

Δέν εἶμαι σέ θέση νά γνωρίζω, ἂν ὁ μαῦρος κύκλος τῶν γεγονότων ἔχει διεγείρει καί ἀναστατώσει-ὅπως θά ἔπρεπε-τίς συνειδήσεις ὄλων σας. Δέν ἔχω τόν τρόπο νά μετρήσω, ἂν ὁ ἐσώτερος, ὁ μυστικός ἔλεγχος ἔχει ταραξει

τόν ύπνο σας. Ἐάν ἔχετε βιώσει τήν ἔκρηξη καί τή δημοσιοποίηση τῶν συμβάντων ὡς καταλύτη τῆς ἀξιοπρέπειάς σας καί τοῦ μόχθου σας. Καί ἂν, ἐξ αἰτίας ὅλων αὐτῶν τῶν καταγιγιστικῶν ἐξελίξεων, ὁ ποιμαντικός προγραμματισμός γιά τό «αὐριο» καί τό «μεθαύριο» βαραίνει μέσα σας, ὡς ἐφιάλτης.

Ἀπό τήν πλευρά μου, σᾶς ἐμπιστεύομαι, ἀδελφικά, τήν πηγαία ἀντίδρασή μου καί τήν ἀφόρητη ὀδύνη μου. Κατά τή μακρότατη διακονία μου βρέθηκα, ὄχι λίγες φορές, μπροστά σέ κρίσεις καί ἀναστατώσεις. Σέ διασυρμούς καί προπηλακισμούς τοῦ ἐπισκοπικοῦ χαρίσματος. Καί σέ συλλαλητήρια διαμαρτυρίας καί χλεύης. Τούτη, ὥστόσο, τήν κρίση δέ βρίσκω τό θάρρος, νά τήν ἐντάξω στή βιωμένη, πικρή μου ρουτίνα. Τή μετρῶ ὡς ἔσχατη ντροπή καί τήν περνῶ μέσα μου, ὡς κατακλυστική καί πρωτόγνωρη.

Τίς διαβουλεύσεις τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος καί τίς γνωμοδοτήσεις, πού-ἀπροσδόκητα-ἐπικεντρώθηκαν ὄχι στήν ἐξυγίανση τοῦ πανίερου Θυσιαστηρίου, ἀλλά στήν ἐπικάλυψη τῶν ἐστικῶν ἠθικῆς δυσοσμίας-θά μοῦ ἐπιτρέψετε νά τό ἐκμυστηρευτῶ δημόσια-τίς βρίσκω παιδιάστικες καί ἀσύμβατες μέ τό Ἀγιοπνευματικό λειτούργημα. Τίς μεθοδεύσεις, πού ἐπινοήθηκαν καί προτάθηκαν, ἐντελῶς ἀδόκιμες. Καί τίς διάδοχες ἐξελίξεις, κατρακύλισμα στό ἠθικό χάος.

Ἐάν ὁ παντοδύναμος Κύριος δέν ἐπιβλέπει «ἐπί τήν προσευχήν τῶν ταπεινῶν» καί δέ σκύψει «ἐξ ὕψους ἁγίου αὐτοῦ» «τοῦ ἀκοῦσαι τοῦ στεναγμοῦ τῶν πεπεδημένων, τοῦ λῦσαι τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων» (Ψαλμ. ρα΄

18-21), ἡ ἀναστροφή του κλίματος δέν φαίνεται κοντινή. Ἡ χρυσή ἀκτίνα τῆς ἐλπίδας δέ χαράσσει ἀνοιγμα στή σκοτεινιά τοῦ σημερινοῦ ὀρίζοντα. Καί ἡ προσφώνηση: «τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά» δέν ξαναστήνει τή γκρεμισμένη γέφυρα τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης.

Ἐλπίδα ἀπρόσφορη.

Μέσα στό πνιγρό κλίμα τῶν ἡμερῶν, κάποια δειλά δημοσιεύματα φωτογραφίζουν τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συρρικνωμένο στήν ἀμηχανία καί στήν ἀπραξία. Ἀνίκανο νά συναισθανθεῖ τό βάρος τῆς ἐνοχῆς. Νά κλάψει καί νά θρηνήσει. Νά καταθέσει τή συντριβή του καί τή μετάνοιά του στά πόδια τοῦ Σταυρωμένου Κυρίου μας. Καί νά διανοίξει, μέ τό πικρό του δάκρυ, δρόμους ἀνάληψης καί πορεία τιμῆς καί εὐθύνης.

Οἱ εἰδήσεις καί οἱ ψίθυροι διασπείρουν τήν ἔμμονη συσπείρωση τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας στή «θεραπευτική» ἱκανότητα τοῦ χρόνου. Μόνη προσδοκία καί μόνο ὄραμα, τό κύλισμα τῶν ἡμερῶν νά ἀπλώσει τό μανδύα τοῦ ξεθωριάσματος καί τῆς λησμοσύνης πάνω στό καταπληγιασμένο ἡγετικό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Νά ἀποδυναμώσει καί, σταδιακά, νά ἀποσβέσει τίς φρικτές ἐντυπώσεις. Νά μειώσῃ τόν πυρετό τῆς ὀργῆς. Ἐτσι, πού-δίχως πρωτοβουλία δυναμικῆς διοικητικῆς ἢ δικαστικῆς κρίσης-νά ἀπαλλαγοῦν οἱ πρωταίτιοι τῶν ποικίλων, ἀκραιῶν, σκανδάλων καί ὀλόκληρο τό λόμπυ τῆς ἐνισχυμένης ἢ τῆς χλιαρῆς «συμπαράστασης», ἀπό τά βέλη τῆς

ένοχοποίησης και από τό παγερό βλέμμα της περιφρόνησης.

Δέν είμαι σέ θέση νά γνωρίζω, άν τά λίγα αυτά δημοσιεύματα, πού σφυγμομετρούν συμπτώματα δειλίας και άτολμίας του έπισκοπικού χώρου, φωτογραφίζουν, μέ πιστότητα, τίς προθέσεις και τίς προσδοκίες της όλομέλειας του Συνοδικού Σώματος. Διατηρώ την έλπίδα, ότι και σέ τούτη τή φάση των εξέλιξεων, δέν θά άπουσιάζουν οι φωτισμένες έξαιρέσεις, όπως δέν άπουσίασαν και στίς προηγούμενες. Όστόσο ή στόχευση της έλπίδας, μόνο σέ μία μικρή ομάδα έκλεκτών, πού μου έκτρέφει την έμπιστοσύνη, συντελεί, παράλληλα και στην όξυνση της όδύνης μου, άκριβώς γιατί αφήνει στο λογισμό μου και στή συνείδησή μου, ως κατάλοιπο έμπειρίας και ως προγνωστικό, τό φόβο, ότι ή φθορά του έπισκοπικού προτύπου και ή συνακόλουθη διαφθορά, θά λειτουργήσουν, και πάλι, ως παγίδες και ως καταλυτές του πνευματικού άνοσοποιητικού συστήματος.

Πιστεύετε, φίλοι και συλλειτουργοί, ότι μπορείτε νά ξεπεράσετε την κρίση, μέ μόνη τή σιωπή; Χωρίς νά μιλήσετε μέ θάρρος και νά ενημερώσετε, καθαρά και υπεύθυνα, τό λαό του Θεού; Χωρίς νά άπολογηθείτε για τίς άστοχες μεθοδεύσεις σας; Χωρίς νά δώσετε στίγμα μετάνοιας και άλλαγής πορείας; Και χωρίς νά μοχθήσετε, νά ιδρώσετε και νά πονέσετε, για νά αλλάξετε τό κλίμα, νά φέρετε την άνοιξη, πού θά σπρώξει στη λήθη την παγερή χειμωνιά;

Ήν περιμένετε νά σβήσουν, από μόνες τους, οι μνήμες και οι έγγραφές της πικρίας στίς τραυματισμένες καρδιές,

δέν θά τό πετύχετε. Όσο κουβαριάζετε στην άδράνεια και αφήνετε νά βηματίζουν στά ιερά σκηνώματα, άγέρωχα και άνέμελα, οι ήρωες των σκανδάλων και όσο άνέχεστε τους «κουκουλοφόρους» προστάτες τους και παραστάτες τους νά μηχανεύονται την επικάλυψή τους, ή ένταση δέ θά άδειάζει και ή έκκλησιαστική ζωή δέ θά όμαλοποιείται.

Μένοντας στο καμουφλάζ της σιωπής, θά παραβιάζετε τό χρέος σας. Θά καταντάντε έπίορκοι και ριψάσπιδες.

Χρέος του εύσυνείδητου ποιμένα της Έκκλησίας Ίησου Χριστού δέν είναι νά έπενδύει μέ τό σάκκο της άποδοχής και της σιωπής τίς άνομίες των συναδέλφων του και νά τίς αφήνει πίσω του, νά τίς παρασύρει και νά τίς άφανίσει ο άνεμος της λησμοσύνης. Χρέος του άπαράβατο και λειτουργήμα προτεραιότητας, είναι ή διατήρηση άλώβητης της Άποστολικής και Πατερικής καθαρότητας και ή θαρρετή άντιμετώπιση της κάθε άξιοκατάκριτης πράξης.

«Ήμάρτομεν, ήνομήσαμεν...».

Συνιεράρχες, μέλη του Συνοδικού Σώματος, τολμείτε μία ήρωική έξοδο. «Άρχιερείς του Ύψίστου, έξέλθετε» από τους φόβους σας και από τή δειλή άπόκρυψη των ένοχών σας. Πλησιάσετε τό λαό. Τά τραυματισμένα πνευματικά σας παιδιά. Τά δοχεΐα της άμετρης λύπης. Σταθείτε μπροστά τους, μέ ράβδο, στηρικτική, όχι την κομπορημοσύνη, αλλά την παρρησία της ταπείνωσης. Και «μέ έγκόλπιο», τή διαφάνεια της συντριβής. Και καταθέσετε,

δίχως φαρισαϊκές αποκρύψεις, την ολόψυχη μετάνοιά σας στην καρδιά τους, πού είναι ή «ἄμετρα πληγεῖσα» καί ή μόνη ἐξουσιοδοτημένη μέ την ἀποστολή νά ἐκτιμήσει τή συντριβή σας, νά συγχωρήσει τίς πράξεις σας καί νά διαγράψει τίς ἐνοχές σας.

Μή θεωρήσετε ὑποτιμητική-γιά τό ἀξίωμά σας-πράξη τό σκύψιμο τῆς ἀρχιερατικῆς σας κεφαλῆς, τήν περιβολή τοῦ «σάκκου» τῆς ἔσχατης λύπης καί τό κάθισμα «ἐπί τῆς σποδοῦ» τῆς μετάνοιας καί τῆς ἐξουθένωσης (Ἰωνά γ' 6 ἔξ). Μήν ἐπιτρέψετε νά σφηνώσει στό μυαλό σας ή βλάσφημη ἄποψη, πώς ή μετάνοια εἶναι χρέος-κατ' ἀποκλειστικότητα-τῶν μελῶν τῆς πνευματικῆς ποιμένης καί δέν εἶναι ἐντολή δεσμευτική γιά τοὺς ποιμένες. Ὅλοι βαραινουμε τήν ψυχή μας μέ ἐνοχές. Ὅλοι σπιλώνουμε τό διακόνημά μας μέ τίς παραβιάσεις τοῦ χρέους μας. Καί ὅλοι, ἔχουμε διδαχθεῖ νά προσφέρουμε, μέ στεναγμό ἐκ βάθους ψυχῆς, τήν ἀναίμακτη Θυσία «ὕπὲρ τῶν ἡμετέρων ἁμαρτημάτων καί τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων».

Σ' αὐτή τήν ὥρα τοῦ σκότους, τοῦ ἐπικίνδυνου σκανδαλισμοῦ καί τοῦ τραυματισμοῦ τῆς συνειδησιακῆς ἀκεραιότητος τοῦ λαοῦ μας, καθεῖστε, «ἐν ὁμονοίᾳ» καί «ἐν μετανοίᾳ», ἀδελφοί μου καί συντάξετε ἕνα διάγγελμα πρὸς τόν πιστό λαό, πού νά ὁμολογεῖ, μέ δάκρυ γνήσιο καί λυτρωτικό, τήν ἐκτροπή, νά ζητάει τήν προσευχή τῆς συμπαράστασης καί νά καταθέτει τήν πρόθεση τῆς ἀλλαγῆς τῆς σελίδας.

«*Ἡμάρτομεν, ἠνομήσαμεν, ἡδίκησαμεν*» ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας καί ἐνώπιον τοῦ λαοῦ Του, ἀδελφοί μου συνεεράρχες. Καί δέν μπορούμε νά κάνουμε

βῆμα παραπέρα, ἂν δέν ποτίσουμε τό μονοπάτι τοῦ χρέους μας μέ τό δάκρυ τῆς μετάνοιας. Καί ἂν δέν προσφέρουμε στά παιδιά τοῦ Θεοῦ, στά ἀδελφία μας, τήν παρηγοριά καί τήν ἐλπίδα, ὅτι ή αὐριανή μέρα θά εἶναι, γιά τήν τοπική μας Ἐκκλησία, «καινή», μιά καί ἐμεῖς στεριώσαμε μέσα μας τή γενναία ἀπόφαση «*ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα, δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος καί οὐ παλαιότητι γραμμάτων*» (Ρωμ. ζ' 6).

Μή λησμονεῖτε καί μή προσπερνᾶτε μιά ἰδιαίτερα ἀφυπνιστική κληρονομιά. Ὅλα τὰ αὐτοβιογραφικά στοιχεῖα τῶν ἀγίων Πατέρων μας καί ὅλες οἱ λειτουργικές μας προσευχές, πού εἶναι ἐκχείλισμα τῆς ἀγιότητάς τους, μᾶς φέρνουν μπροστά στή Μυστική Τράπεζα τῆς Εὐχαριστίας, «*ἐν μετανοίᾳ καί ἐξομολογήσει*», ταπεινοὺς ἱκέτες τοῦ θείου ἐλέους καί δοχεῖα ἀνοιχτά, γιά νά δεχτοῦν τή χάρη τῆς ἄφεσης.

Αὐτονόητο, βεβαιωμένο ἀπό τήν ἱστορική μαρτυρία, εἶναι πώς ή μετάνοια θά φέρει τήν ἀνοιξη. Ἡ ἐπόμενη μέρα θά εἶναι λουσμένη στό φῶς ἄλλου ὁράματος. Καί τὰ βήματά σας θά ἀποτυπώνονται σέ ἄλλα μονοπάτια. Μετά τό διάγγελμα τῆς εἰλικρινοῦς καί ἐμπρακτῆς μετάνοιας, δέ θά χωροῦν στά τεφτέρια τῶν δραστηριοτήτων σας οἱ ἴντριγκες. Καί ή αὐθαιρεσία δέ θά δικαιοῦται νά μπλοκάρει τίς διαβουλεύσεις σας καί νά ὑπαγορεύει, ἐκβιαστικά, τίς Συνοδικές αποφάσεις σας.

Μή βιαστεῖτε νά ἀπορρίψετε-δίχως ἐπεξεργασία αὐτοέλεγχου-τοῦτο τό ἀδελφικό μου ἐρέθισμα, γιά μετάνοια καί γιά ὑπογραφή δήλωσης, ἀνεπίληπτης καί ἀξιόχρεης συνεισφορᾶς, ὅλων σας, στήν τράπεζα τῶν Συνοδικῶν δι-

ασκέψεων. Μὴν καλύψετε, μέ τέχνη ὑποκριτική, τίς ἐκτροπές. Καί μὴ μεταφέρετε τίς εὐθύνες σέ ξένους ὧμους.

Ὑποταγή στους Ἱ. Κανόνες.

Ἀπό τὰ πολλά ἐρωτήματα, πού ἀναστατώνουν τό λογισμό μου καί τή συνείδησή μου, ἀποσπῶ καί θέτω μπροστά σας τό πρῶτο: Διατηρεῖτε ἀλώβητη τήν ἐσωτερική πληροφορία, ὅτι εἴσαστε συνεπεῖς στους ὅρκους, πού δώσατε κατὰ τή χειροτονία σας; Στήν ἱερή ὑπόσχεση, ὅτι θά τηρεῖτε, με φόβο Θεοῦ, τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί θά ἀντλεῖτε, ἀπό αὐτούς καί μόνο, τήν ἔμπνευση καί τήν ὁδηγία κατὰ τή διαχείριση τῆς ὑψηλῆς ἀρμοδιότητάς σας;

Δέν ἀγνοῶ καί δέν ἀμφισβητῶ, ὅτι μέ φορέα τὰ δημοσιογραφικά ὄργανα σαλπίζετε πρὸς κάθε κατεύθυνση τήν ἀγάπη σας καί τό σεβασμό σας καί τήν ἀφοσίωσή σας στους Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν καί τῶν Τοπικῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας μας. Διακηρύσσετε καί διαλαλεῖτε, ὅτι ἐμπνευστὴς σας καί ὁδηγός σας κατὰ τήν ἐνάσκηση τῶν Συνοδικῶν σας καθηκόντων καί, γενικότερα, κατὰ τήν ἐκπλήρωση τοῦ ἐπισκοπικοῦ σας χρέους, εἶναι ἀποκλειστικά καί μόνο οἱ Ἱεροὶ Κανόνες. Ὅταν, μάλιστα, οἱ περιστάσεις σᾶς ἀποκαλύπτουν καί σᾶς προδίδουν ἀνιστόρητους καί ἐπίορκους, ὅταν οἱ πάντες τό ἐξακριβώνουν, μέ τήν πρώτη τους ματιά, ὅτι ἔχετε στρέψει πλάτη καί πρὸς τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί πρὸς τοὺς Νόμους τῆς Πολιτείας καί ὅταν οἱ πιέσεις ἐκ μέρους τῆς

Κρατικῆς ἢ τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας σᾶς ἐπιβάλλουν νά ἐγκαταλείψετε τίς αὐθαιρεσίες καί νά ὑποταχτεῖτε στῇ «νομιμότητα», οἱ ἀντιδράσεις σας καί οἱ ἀντιστάσεις σας προσλαμβάνουν τήν ἔνταση καί τήν ποιότητα ἔκρηξης καί ἀγωνιστικῆς ἐξόρμησης, γιὰ τήν περίσωση, «δῆθεν», τοῦ κύρους τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν θεσμῶν, πού μέ σοφὴ ἀγιότητα εἰσηγήθηκαν καί ψήφισαν οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Αὐτὰ διακηρύσσετε. Καί αὐτές οἱ διακηρύξεις σας κοσμοῦν τό φλάμπουρο τῶν ἀγώνων σας.

Ὡστόσο, μέ τό σχῆμα, πού υἱοθετεῖτε καί μέ τόν τρόπο, πού ἀντιδράτε, ἀντὶ νά πείθετε τό ἀνήσυχο πλήρωμα, ἐνισχύετε τήν πεποίθηση, πὼς τοὺς Ἱερούς Κανόνες τοὺς ἐπικαλεῖσθε μόνο, γιὰ νά κατακυρώσετε καί νά ἐπισημοποιήσετε τήν παρουσία σας καί τήν ἐνθρόνισή σας στήν καθέδρα τοῦ Συνοδικοῦ ἡγετικοῦ στελέχους τῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι γιὰ νά τοὺς ἔχετε ἀδιάκοπα στή σκέψη σας καί στήν καρδιά σας, δασκάλους σας καί ἐλεγκτές κατὰ τήν ἐπιτέλεση τῶν καθηκόντων σας. Σά νά ψάχνετε τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί νά τοὺς προσκυνᾶτε, μέ ἐνδόμυχη φιλοδοξία, νά σᾶς παραχωρήσουν τό διοριστήριο στήν προνομιακὴ ἐξέδρα τῆς ἀπόλυτης ἐξουσίας. Καί ἀπὸ τῆ στιγμῆ, πού «σᾶς κάνουν τό δῶρημα» καί ἀνεβαίνετε τὰ σκαλοπάτια τῆς προβολῆς καί τῆς ὑπευθυνότητος, τοὺς γυρίζετε τήν πλάτη. Ἀπὸ κεῖ καί πέρα, χρίετε τόν ἑαυτὸ σας «ἀρμόδιο» καί «ἱκανό» νά ἀποφαίνεται, κατὰ τήν κρίση του-τῆ σωστή ἢ τῇ στρεβλῇ καὶ ὑπουληχρῶς καμμιὰ ἀναφορά στους Ἱερούς Κανόνες, χωρὶς τόν ἀναγκαῖο σεβασμό

στis διατάξεις, πού διακρατοῦν τήν τάξη καί τήν εὐπρέπεια στήν καθημερινή πράξη τῆς Ἐκκλησίας.

Τί θά λέγατε, ἂν ἕνας παράγοντας τοῦ πολιτικοῦ χώρου, π. χ. ἕνας ὑπουργός, προκειμένου νά προαχθεῖ καί νά καταλάβει τήν ὑπουργική καθέδρα, μετροῦσε μέ ἰδιαίτερη προσοχή τά βήματά του καί τηροῦσε, μέ ἀκρίβεια, κάθε σχετική διάταξη τοῦ Συντάγματος τῆς Χώρας καί ὅλου τοῦ νομοθετικοῦ κυκλώματος, ἐκφράζοντας σεβασμό καί ὑποταγή στή νομιμότητα, ἀπό τή στιγμή, ὅμως, τῆς προβολῆς του στόν ὑπουργικό θώκο, ἀπόθετε κατά μέρος τό μανδύα τοῦ σεβασμοῦ καί ἐνδυσόταν τό σάκκο τῆς αὐταρχίας καί τῆς ἀσυνδοσίας; Ἡ πῶς θά κρίνατε ἀξιολογικά τό δικαστικό λειτουργό, πού μετὰ τήν ἐγκατάστασή του στή δικαστική ἔδρα, ἔσπρωχνε στά ἀζήτητα τοὺς Νόμους καί τίς δικονομικές διατάξεις καί ἄρχιζε νά δικάζει καί νά καταδικάζει «κατά τό δοκοῦν», μέ μόνο κριτήριο τίς προσωπικές του ἐκτιμήσεις ἢ τίς παρεμβάσεις τῶν φίλων του;

Οἱ πάντες γνωρίζουν, φίλοι Ἱεράρχες, ὅτι τοὺς Ἱερούς Κανόνες τοὺς ἐπικαλεῖσθε μόνο, ὅταν θέλετε νά νομιμοποιήσετε τή δική σας ἐξουσία καί, κατά προέκταση, νά καλύψετε τή δική σας παραβατικότητα. Νά κατακυρώσετε, ὡς Κανονικές, τίς κραυγαλέες ἀυθαιρεσίες σας καί ἀπανωτές παρανομίες σας. Δέν τοὺς ἀναζητᾶτε, ὅταν συσκέπτεστε Συνοδικά καί ὅταν διαμορφώνετε στή συνείδησή σας ἄποψη καί ἀπόφαση χειρισμοῦ τῆς ψήφου σας. Τοὺς ἐνθυμεῖσθε, μόνο, ἀσυνάρτητα καί ἐκ τῶν ὑστέρων, καί τοὺς προβάλλετε, μέ διαλεκτική διάτρητη καί φαιδρή, ὡς ἐπίχρισμα καί ἐπικά-

λυμμα τοῦ Ἱεροκανονικοῦ ἐκτροχιασμοῦ σας καί ὡς πλασματική στερέωση τῶν αὐθαίρετων ἐνεργειῶν σας.

Παραβατικότητα 36 χρόνων.

Ἐχουν περάσει τρεῖς δωδεκάδες ἐτῶν, ἀπό τότε, πού ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ κλείδωσε στό ντουλάπι τοὺς Ἱερούς Κανόνες καί θέσπισε τήν «αὐθαιρεσία», ὡς μοναδικό τρόπο ἀντιμετώπισης καί ἐπίλυσης τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Μέ τήν ἰσχυρή ὁμάδα, πού δημιούργησε, ἀνεβάζοντας στοὺς Μητροπολιτικούς θρόνους πρόσωπα τῆς εὐνοίας του, ἀποφασισμένα σέ δουλική ὑποταγή, ἐξαπέλυε ἐντολές καί οἱ ἐντολές του ἐπενδύονταν, δίχως τήν παραμικρή ἀμφισβήτηση, μέ τήν ψήφο τῆς ὁλομέλειας. Κανένας δέν ἔβρισκε τήν τόλμη νά ἀντικρούσει τήν πρόταση ἢ νά δηλώσει μειοψηφία. Ὅλοι, οἱ δικοί του, συμπαγῆς πλειοψηφία, σήκωναν τό χέρι καί ψήφιζαν «ναί».

Σᾶς παρακαλῶ καί σᾶς προκαλῶ: Φυλλομετρεῖστε τά Συνοδικά Πρακτικά τῆς μακρότατης αὐτῆς περιόδου. Τά πρακτικά τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Καί ψάξτε νά βρεῖτε ἔστω καί μιὰ μόνη περίπτωση, πού ραχοκοκκαλιά καί ὁδηγός τοῦ Συνοδικοῦ διαλόγου ἦταν ἡ προσεκτική ἀνάλυση κάποιου ἢ κάποιων Ἱερῶν Κανόνων καί ἡ τελική διατύπωση τῆς Συνοδικῆς ἀπόφασης ἦταν πιστή ἐπίκληση καί μεταφορά τοῦ Κανονικοῦ, δεσμευτικοῦ σίγματος.

Ἐνα τέτοιο χαρτί δέν θά τό ἀνακαλύψετε. Οἱ ἐλάχιστες περιπτώσεις,

πού κάποιος Ἱερός Κανόνας ἐπιστρατεύτηκε γιά νά διανοήσει τό αὐθαίρετο καί αὐταρχικό κείμενο τῆς Συνοδικῆς ἀπόφασης, εἶναι οἱ περιπτώσεις, πού ἡ κραυγαλέα ἀντικανονικότητα χρειάστηκε πλαστή ἐπένδυση, γιά νά κρύψει τήν ἀπάτη. Στίς περιπτώσεις αὐτές, ἡ ἀπλή ἀνάγνωση τοῦ κειμένου τοῦ Ἱεροῦ Κανόνος, πού ἐπισυνάφθηκε, ἀποκαλύπτει, πώς δέν ἀναφέρεται στό θέμα ἢ στό πρόβλημα, πού συζητήθηκε καί δέν καλύπτει τήν πρόταση, πού εἰσήχθηκε σέ ψηφοφορία.

Καί τό γνωρίζετε πολύ καλά, ὅτι ἡ ἐπί τριανταεξί συναπτά ἔτη καταπάτηση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, δέν κατορθώθηκε νά κρατηθεῖ ἀπόρρητη περιουσία τοῦ Συνοδικοῦ μεγάρου καί τῶν, κατά καιρούς, διαχειριστῶν τῶν ἀρχείων του.

Εἶναι κοινό μυστικό, ὅτι τά στεγανά τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ διοικητηρίου δέν εἶναι ἀδιαπέραστα. Συνεχῶς μπάζουν. Οἱ ἴδιοι οἱ δράστες, μέ τίς φτηνές θριαμβολογίες τους, μέ τίς ἀθεολόγητες ἀνακοινώσεις τους, μέ τίς μεταξύ τους διαμάχες καί ἀντιλογίες, τραβοῦν τό μανδύα τῆς μυστικότητας καί ἀφήνουν νά διαρρεῦσει στούς ἀνοιχτούς ἀγωγούς τῆς ἐνημέρωσης ἡ ἐγκληματική πράξη τῆς ἀθέτησης τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς υἱοθέτησης τῆς ἀσυδοσίας.

Ἀλλά, πέρα ἀπό τήν διαρροή, πού χρεώνεται στήν ἐπιπολαιότητα τῶν ἐνόχων, οἱ «ἔξωθεν» παρατηρητές καί ἀναλυτές, μέ κριτικές, μέ σοβαρές Ἱεροκανονικές μελέτες, μέ προσφυγές στήν Ἀνώτατη δικαιοσύνη, φωνάζουν καί διαμαρτύρονται, ὅτι οἱ Ἱεροί Κανόνες κατάντησαν ἄθυρμα στά χέρια τῶν ἐπίορκων Ἐπισκόπων. Ὅτι ἡ πινακίδα τῆς πιστότητας στήν Ἱεροκανονική

κληρονομιά, πού ἀναρτᾶται σέ κάθε περίπτωση χειρισμοῦ σοβαροῦ θέματος, εἶναι ἐμπαιγμός καί ἀπάτη.

Τούτη τήν ὥρα-καί μετά τήν καταγίδα τοῦ Μαρτίου-κανέννας δέν σᾶς πιστεύει, ὅτι τηρεῖτε τούς ὅρκους σας καί ὅτι σέβεστε τούς Ἱερούς Κανόνες. Κανέννας δέ διαβλέπει, πίσω ἀπό τίς ἀνακοινώσεις σας καί πίσω ἀπό τίς πράξεις σας, τήν πρόθεση νά ἀσκήσετε-ἔστω ἀπό δῶ καί πέρα-τό λειτούργημά σας, ὡς διαχειριστές τοῦ ἀτίμητου, θεσμικοῦ, πλούτου καί ὡς ἀμερόληπτοι κριτές τῆς κάθε περίπτωσης.

Τό διάγγελμα τῆς μετάνοιάς σας, πού ὀφείλτε νά καταθέσετε στίς πληγωμένες συνειδήσεις τοῦ ποιμνίου, πρέπει νά ἀναφέρεται μέ εἰλικρίνεια καί μέ σαφήνεια σ' αὐτή τήν ἐκτροπή. Νά τήν ἀναιρεῖ. Καί νά τή θεραπεύει.

Δηλώστε στό λαό, ὅχι συμβατικά, ὅχι ὑποκριτικά, ὅτι ἀπό δῶ καί πέρα, ἡ ἀθέτηση τοῦ Ἱεροκανονικοῦ πλαισίου δέ θά βρίσκει δίοδο στή Συνοδική αἵθουσα τῶν διασκέψεών σας. Ὅτι οἱ Ἱεροί Κανόνες θά ἐπιβάλλονται, ἀπερίτητοι, στό λογισμό σας, στή συνείδησή σας στίς εἰσηγήσεις σας καί στίς ἀποφάσεις σας. Ὅτι, κατά τή μελέτη καί τήν ἐπεξεργασία τῶν προβλημάτων τῆς ἐπκαιρότητας, δέν θά ἀνοίγετε τρύπες διαφυγῆς, δέν θά στήνετε ἵντριγκες, δέν θά φωτίζετε τήν αὐθαιρεσία σας ὡς ἔμπνευση καί ὡς δέσμευση, πού τήν ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροί Κανόνες.

Καί μιά σημείωση: Τό εὐρύτατο Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ κλῆρος καί οἱ λαϊκοί ἀδελφοί μας-πρέπει νά τό

ΣΧΟΛΙΑ

ΣΕ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ

Στο «ΒΗΜΑ» της Κυριακής 24-5-2009 δημοσιεύτηκε άρθρο του Σεβ. Μητροπολίτη Ναυπάκτου υπό τον τίτλο «*Ιεροί Κανόνες και νόμοι της Πολιτείας*».

Δεν θα αναφερθούμε σε όλο το περιεχόμενο του δημοσιεύματος, αλλά θα περιορίσουμε τις αναφορές μας σε δυο μόνο ουσιαστικές παραγράφους.

- Α -

Στην ΠΡΩΤΗ, με την ένδειξη 4, ο συντάκτης του δημοσιεύματος παραθέτει τα εξής: «*Βέβαια πρέπει να ενεργούμε κατά τους Ιερούς Κανόνες. Άλλα όταν αρνούμαστε ή αδιαφορούμε να κρίνουμε εμείς βάσει των Ιερών Κανόνων στον κατάλληλο καιρό και κατά συνέπεια δημιουργούνται πολλά "έκκλησιαστικά καρκινώματα", δεν μπορούμε να διαμαρτυρόμαστε, όταν επεμβαίνει η Πολιτεία για να διασφαλίσει ακόμη και το κοινό περι δικαίου αίσθημα και αυτού του έκκλησιαστικού πληρώματος. Ο Θεός ενεργεί ποικιλοτρόπως*».

Δεν μπορεί κανείς να μην υιοθετήσει την άποψη, ότι η τοποθέτηση αυτή του Σεβα-

σμιωτάτου είναι όρθη. Και να προσθέσουμε καλόπιστα, προς έμφαση, και το «*άπολύτως*» όρθη, αλλά με μία σοβαρή επιφύλαξη. Και η επιφύλαξη έγκειται στο γεγονός ότι οι παραπάνω επισημάνσεις του Δεσπότη κινούνται αποκλειστικά και μόνο στο χώρο της θεωρίας. Η εκκλησιαστική πρακτική, όλα τα προηγούμενα χρόνια και ιδιαίτερα μάλιστα την τελευταία περίοδο, κινήθηκε μεθοδικά και σταθερά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Και όταν οι θεωρητικές τοποθετήσεις απέχουν από τις πρακτικές εφαρμογές «*καθόσον απέχουσιν ανατολαί από δυσμών*», τα αποτελέσματα, ιδιαίτερα στον εκκλησιαστικό χώρο, είναι θλιβερά και ολέθρια και η βλάβη του πληρώματος ανεπανόρθωτη. Και αυτή την αντίφαση θεωρίας και πράξης, ειδικά τα τελευταία χρόνια, τη ζήσαμε και την απολαύσαμε σε όλο της το μεγαλείο.

Ίδου μερικές υπομνήσεις:

Δεν έδινε άφορμή προς εκκίνηση της κανονικής εκκλησιαστικής διαδικασίας ή επίσημη δήλωση του προηγούμενου Αρχιεπι-

κατανοήσετε αυτό και να τό άνεχθεϊτε-δέν εϊναι έτοιμοι αυτὴ τὴν ὥρα νά δεχτοῦν, δίχως ἐπιφύλαξη, τὴν ὁμολογία σας. Τά τριανταεξί χρόνια τῆς Κανονολογικῆς φλυαρίας καί τῆς Ἱεροκανονικῆς ἀσυδοσίας τούς ἔχουν παγώσει. Καί δέν εϊναι εὐκολο νά ζεσταθοῦν καί νά ἀνθίσουν οἱ παγωμένες καρδιές τους. Θά χρειαστεῖ, τὴν ὁμολογία τῆς μετάνοιάς σας νά τὴν ἀκολουθήσει καί νά τή συνοδεύσει ἡ εὐσυνείδητη καί ἀξιόπρεπη πράξη, πού θά ἐμπλουτίσει

τὴν ἐμπειρία τῆς ἀλλαγῆς καί θά στερεώσῃ τὴν πεποίθηση, ὅτι οἱ σημερινοὶ ποιμένες εϊναι διάδοχοι καί συνεχιστές τοῦ πνεύματος καί τῆς πρακτικῆς τῶν φωτισμένων Ποιμένων, πού ὀριοθέτησαν τὴν «Κανονικὴ Τάξη» καί πού ἄφησαν πίσω τους τό στίγμα τῆς γνησιότητος καί τῆς ἀγιότητος.

(Ἡ συνέχεια στό ἐπόμενο φύλλο)

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

σκόπου ενώπιον του Σώματος της Ίεραρχίας, όταν και ο ίδιος βρέθηκε στη δίνη των αποκαλύψεων, για «φιλήδονους» και «φιλοχρήματα» κληρικούς και για «θερμοκήπια άθλιότητων»; Και στην επίσημη αυτή δήλωση κανένας υπεύθυνος έλεγκτικός λόγος δεν ακούσθηκε και καμιά κανονική διαδικασία δεν ξεκίνησε.

Δεν έδιναν «πάλιν και πολλάκις» άφορμή για έφαρμογή της κανονικής διαδικασίας καταγγελίες για σοβαρότατα ήθικά και άλλα σκάνδαλα, ακόμη και Άρχιερέων, που διοχετεύονταν κατά πλησμονή στο πλήρωμα από τα Μ.Μ.Ε.; Και τί έπραττε σε κάθε περίπτωση ή διοικούσα Έκκλησία; Άλλοτε προσκαλούσε τον έγκαλούμενο Μητροπολίτη να παράσχει έξηγήσεις, οι οποίες κρίνονταν (χωρίς βέβαια καμιά έρευνα) «έπαρκείς»!! και σταματούσαμε εδώ. Και άλλοτε ακολουθούσε παραπομπή του έγκαλουμένου σε τακτική ανάκριση, με τη ρητή άναφορά (βλ. έντολη) στο παραπεμπτήριο έγγραφο «*ίνα μη μείνη ούδὲ υποψία σπίλου εἰς βάρος τοῦ Σεβασμιωτάτου...*»!! Τό τελευταῖο μάλιστα χαρακτηρίσθηκε από τους νομικούς και ως παγκόσμια δικονομική πρωτοτυπία. Γιατί, εύλογα διερωτάται κανείς, τί θα έκανε στην περίπτωση αυτή ο άνακριτής, όντας δέσμιος της προελημμένης κρίσεως της Συνόδου;

Δεν αποτελούσε άφορμή για παράλληλη έφαρμογή της κανονικής διαδικασίας σε βάρος Μητροπολίτη, ο οποίος είχε καταδικασθεῖ σε ποινή φυλακίσεως για σοβαρό πλημμέλημα, ενώ παράλληλα βρισκόταν σε εξέλιξη ή διαδικασία παραπομπής του και για κακούργημα; Τίποτε άπ' αυτά δεν έγινε για τη διάγνωση των αντίστοιχων κανονικών παραπτωμάτων. Τουναντίον μάλιστα. Η Σύνοδος, μετά πρότασή του τότε Άρχιεπισκόπου (μειοψηφία = 1), εξέφρασε τη συμπάράστασή της στο Μητροπολίτη για τη δικαστική του περπέτεια!!

Τί να πεί κανείς όταν ή συνταγματικῶς κατοχυρωμένη «Άρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικοῦ Χαρακτήρα» κατέληξε για

Μητροπολίτη στην όμόφωνη άπόφαση ότι «*είναι άπολύτως άναγκαία και δικαιολογημένη ή αύτούσια προβολή των έπίμαχων ήχητικών στοιχείων, που καλύπτουν πράξεις και έκδηλώσεις του Μητροπολίτη...*». Και άντί ή τότε έκκλησιαστική ήγεσία την άπόφαση αυτή της άρμόδιας Άρχής να τη δεχθεί, γιατί της διόταν έτσι και ή νομική δυνατότητα να προχωρήσει στην έρευνα, τουναντίον με άνακλητική αίτηση (!) στην ίδια Άρχή ζήτησε την άκύρωση της πρώτης αποφάσεώς της, ύποστηρίζοντας ότι τα προσωπικά δεδομένα των Άρχιερέων (βλ. και «όμοφυλοφιλικές συμπεριφορές»!!) δεν πρέπει να αποτελοῦν άντικείμενο δημοσιογραφικοῦ ενδιαφέροντος. Καί, όπως ήταν έπόμενο, και ή άνακλητική αυτή αίτηση άπορρίφθηκε, ενώ ή έκκλησιαστική διοίκηση βρέθηκε και πάλι έκτεθειμένη.

Τά όσα έντελῶς ένδεικτικά και έπιλεκτικά περιγράφονται παραπάνω, άποδεικνύουν περίτρανα και την «άρνηση» και την «άδιαφορία» της διοικούσης Έκκλησίας (για να χρησιμοποιήσουμε λέξεις από τό κείμενο του δημοσιεύματος) να εφαρμόσει την κανονική έκκλησιαστική διαδικασία, ακόμη και σε κραυγαλέες περιπτώσεις.

Και μπροστά στα θλιβερά και τραγικά αυτά φαινόμενα, τά όποια έρέθιζαν και προκαλοῦσαν τό πλήρωμα, δημοσίως τουλάχιστον δεν είχαμε καμιά διαμαρτυρία ή αντίδραση. Άκρα του τάφου σιωπή. Ποτέ δεν ακούσθηκε άντιρρητικός λόγος με υπεύθυνη και έπίσημη τοποθέτηση από τους μετέχοντες των διοικητικών οργάνων της Έκκλησίας Ίεράρχες, καί, άς μας έπιτραπεί και τούτη ή προσηθήκη, ούτε και από τό συντάκτη του σχολιαζόμενου δημοσιεύματος. Εἶναι πράγματι εύκολο να τοποθετούμεθα θεωρητικῶς μόνο και έκ των ύστέρων, και θα έλεγε κανείς ότι, όταν έτσι τό προβάλλουμε και μάλιστα χωρίς κανένα προσωπικό κόστος, ένέχει και κάποιιο στοιχείο προσωπικής προβολής. Τό δύσκολο, άλλα γενναῖο, εἶναι να τοποθετούμεθα με όποιοδήποτε προσωπικό κόστος έπίκαιρα και

όταν αποκαλύπτονται και καταγγέλλονται τα σκάνδαλα. Και κάτι τέτοιο το πλήρωμα δυστυχώς ούτε το έζησε ούτε το είδε ποτέ.

- Β -

Η ΔΕΥΤΕΡΗ αναφορά εντοπίζεται στην προτελευταία παράγραφο του δημοσιεύματος, την οποία και παραθέτουμε: «*Θεωρώ ότι θα πρέπει να ψηφισθεί ένας νόμος από την Πολιτεία με πρόταση της Εκκλησίας, που θα δίνει την αρμοδιότητα στην Εκκλησία να δικάζει τους κληρικούς της, όταν διαπράττουν κανονικά παραπτώματα, κατά το δικό της κανονικό δίκαιο*». Η πρώτη παρατήρηση πάνω στην πρόταση του Σεβασμιωτάτου είναι ότι τέτοια διάταξη υπάρχει στον ίδιο τον Καταστατικό Χάρτη (Ν. 590 / 1977) και είναι η διάταξη της παραγ. 1 του άρθρου 44, η οποία με απόλυτη σαφήνεια ορίζει ότι «*Τα παραπτώματα των κληρικών και μοναχών... τα συνεπαγόμενα κανονικάς κυρώσεις εκδικάζονται υπό των Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων*». Κατά συνέπεια ουδεμία αμφιβολία υφίσταται ότι τα κανονικά (αλλά μόνο τα κανονικά) παραπτώματα των κληρικών, και κατ' επέκταση και αυτά των Αρχιερέων, ανήκουν στην αποκλειστική δικαιοδοσία (αρμοδιότητα) των Ε.Δ.

Πέραν όμως των κανονικών παραπτωμάτων ή έννομη τάξη, σε κάθε ευνουμούμενη Πολιτεία, επιβάλλει ένα πλαίσιο συμπεριφορών των πολιτών και θέτει συγκεκριμένες απαγορεύσεις και δεσμεύσεις. Και απ' αυτές τις συμπεριφορές δεν εξαιρούνται, δεν πρέπει να εξαιρούνται, ούτε οι κληρικοί ούτε, πολύ περισσότερο, οι Αρχιερείς. Η αρχή της ισότητας, την οποία και το δικό μας Σύνταγμα ανάγει σε θεμελιώδη αρχή, επιβάλλει την αυτή, ίση μεταχείριση για όλους ανεξαιρέτως τους πολίτες πάσης φύσεως και πάσης κατηγορίας. Και εκείνος, που παραβαίνει τους κανόνες του κοινού ποινικού κώδικα, όποιος και να είναι, διαπράττει, με τις προϋποθέσεις και τις διακρίσεις του νόμου, κολάσιμο ποινικό αδίκημα, και οι έμπίπτοντες σε αυτές τις παραβάσεις δεν πρέπει να έχουν διάφορη ποινική μεταχείριση.

Πρέπει εδώ να τονισθεί ότι είναι σαφής η διάκριση μεταξύ κανονικών παραπτωμάτων και ποινικών αδικημάτων. Τα πρώτα αναφέρονται μόνο σε κληρικούς και ειδικώς γι' αυτά ακολουθείται η κανονική εκκλησιαστική διαδικασία, χωρίς την παραμικρή παρέμβαση της κοσμικής εξουσίας. Τα δεύτερα αφορούν σε όλους τους πολίτες του κράτους, ανεξαρτήτως ιδιότητας και κατηγορίας, οι όποιοι, δεν είναι επιτρεπτό, να έχουν διάφορη και ανιση μεταχείριση από την Πολιτεία. Και είναι βέβαιο ότι όλα τα κανονικά παραπτώματα δεν είναι και ποινικά αδικήματα. Όταν π.χ. κάποιος κληρικός απέχει των τελετουργικών του καθηκόντων επί μακρόν, όταν κάποιος κληρικός είναι κατά συνήθεια μέθυσος, όταν κάποιος κληρικός είναι όμοφυλόφιλος (το «κάποιος» πολλαπλασιάστε το με όποιο συντελεστή νομίζετε) κ.ά., αυτά αποτελούν μόνο κανονικά παραπτώματα και δεν ενδιαφέρουν την Πολιτεία, παρά μόνο την Εκκλησιαστική Διοίκηση. Η Πολιτεία επεμβαίνει με τις ρυθμίσεις της ποινικής της νομοθεσίας μόνο στις περιπτώσεις των ποινικών παραβάσεων. Έδώ η μεταχείριση των πολιτών πρέπει να είναι η αυτή και δεν επιδέχεται διακρίσεις.

Η Εκκλησία στις νομικές της σχέσεις, κατά το κρατούν σήμερα σύστημα, είναι Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου. Τοῦτο ρητῶς ὁ-

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Εκκλησιαστικής Ενημέρωσης

Κωδικός 2360

Ιδιοκτήτης - Εκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικής καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις ἀπὸ τὴν παγκόσμια Ὁρθοδοξία

Τό νόημα τῆς ιδιοκτησίας

(Ἡ σύγχρονη οἰκονομική κρίση ἔφερε στὴν ἐπιφάνεια σ' ὅλο τό χριστιανικό κόσμο ἠθικούς προβληματισμούς γύρω ἀπὸ τὴν κτήση καὶ χρῆση τοῦ πλούτου. Στὸ ἄρθρο, πού ἀκολουθεῖ σέ μετάφραση, ἕνας Ὁρθόδοξος ἱερέας, ἐφημέριος σέ ἐνορία τοῦ Σικάγου, πού ἀνήκει στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας στὴν Ἀμερική, δίνει μὲ ἀπλά λόγια μιὰ ἐνδιαφέρουσα θεώρηση ἀπὸ χριστιανική σκοπιά γιὰ τό νόημα τῆς κτήσεως καὶ χρήσεως τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν).

ρίζεται στὸν Καταστατικό Της Χάρτη μὲ τὴ διάταξη τῆς παραγ. 4 τοῦ ἁρθροῦ 1. Καί, κατὰ πάγια νομολογία τοῦ Ἀνώτατου Ἀκυρωτικοῦ Δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.), οἱ Μητροπολίτες εἶναι «ὄργανα διοικήσεως» ὡς Προϊστάμενοι τοῦ Ν.Π.Δ.Δ. τῆς Μητροπόλεως τῶν καὶ ὡς μετέχοντες στὴ διοίκησή τοῦ Ν.Π.Δ.Δ. τῆς Ἐκκλησίας. Συνέπεια τούτου εἶναι ὅτι, ὅταν ἡ Πολιτεία καθορίζει ὀρισμένες συνέπειες, πού ἐπάγονται σοβαρὰ ποινικὰ ἀδικήματα (ἰδία κακουργήματα) γιὰ κάθε ὄργανο διοικήσεως, δὲ νοεῖται ἐξαίρεση ἀπ' αὐτὴ τὴ μεταχείριση τῶν Ἀρχιερέων, ὡς ὀργάνων διοικήσεως καὶ αὐτῶν, πάντα κατὰ τὸ κρατοῦν σήμερα σύστημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας.

Καὶ ὡς χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀναφέρουμε τοῦτο. Ὅταν κάποιο ὄργανο τῆς Πολιτείας, καταδικαζόμενο ἀμετάκλητα γιὰ ὀρισμένα βαρύτατα ἀδικήματα (π.χ. κλοπὴ, ὑπεξαίρεση, ἀπάτη, κ.ἄ.), ἐκπίπτει ἀμέσως, καὶ μάλιστα μὲ διαπιστωτικὴ διοικητικὴ πράξη, ἀπὸ τὴν ἄσκηση τῶν διοικητικῶν του καθηκόντων, δὲν εἶναι ποτὲ ἀνεκτὸ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἐννομὴ τάξη, ὅταν Μητροπολίτης, καταδικασθεὶς καὶ αὐτὸς ἀμετάκλητα στὰ αὐτὰ ποινικὰ ἀδικήματα, νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ νὰ ἐνεργεῖ πλέον ὡς «ὄργανο διοικήσεως», νὰ διοικεῖ τὸ Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Μητροπόλεως, νὰ συνεργάζεται ἀκωλύτως ὡς νόμιμο ὄργανο μὲ τὰ ἄλλα πολιτειακὰ ὄργανα, νὰ προεξάρχει τῶν τελετῶν καὶ ἐκδηλώσεων, νὰ παρακάθεται ἐπισημῶς μεταξύ ὑπουργῶν καὶ

νομαρχῶν, κ.ἄ.

Τοῦτο ἀποτελεῖ συνέπεια τῆς ἀρχῆς τῆς ἴσης μεταχείρισης, πού ἐπιβάλλει, κατὰ θεμελιώδη ἀρχή, τὸ Σύνταγμα. Καὶ μὲ τὴν ἐννοία αὐτή, τὸ ἄρθρο 160 τοῦ Ν. 5383/1932, πού ἰσχύει καὶ σήμερα, κατὰ ρητὴ καὶ εἰδικὴ ἀναφορά, στὴ διάταξη τῆς παραγ. 1 τοῦ ἁρθροῦ 44 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη, ἐπιβάλλοντας, «κατὰ δέσμια διοικητικὴ ἐνέργεια» καὶ ὄχι μὲ «δικαιοδοτικὴ κρίση», τὴν καθαίρεση Μητροπολίτη, πού καταδικάσθηκε ἀμετάκλητα γιὰ κακούργημα, εἶναι ἀπολύτως συμβατὸ μὲ τὸ ἰσχύον Σύνταγμα, ἀνεξάρτητα ὅτι πέραν αὐτοῦ συνάδει καὶ μὲ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες (βλ. ΚΕ' Ἀγίων Ἀποστόλων κ.ἄ.).

ΕΠΙΜΕΤΡΟ: Οἱ ρόλοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας εἶναι καὶ νομικῶς διακριτοί. Οἱ δικαιοδοσίες τῶν δυὸ εἶναι διακριτὲς καὶ χωριστές. Ἡ ἐκδίκαση τῶν κανονικῶν (ΜΟΝΟ) παραπτωμάτων τῶν κληρικῶν ἀνήκει ἀποκλειστικά στὰ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια. Ἐπιβάλλοντας ὅμως ἡ ἐννομὴ τάξη ὀρισμένες συμπεριφορὰς καὶ συνέπειες στοὺς πολίτες τοῦ κράτους μας, δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἐξαίρεση ἀπ' αὐτὲς τῶν κληρικῶν καὶ δὴ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, διότι ἔτσι παραβιάζεται εὐθέως ἡ συνταγματικὴ τάξη, πού ἐπιβάλλει, κατὰ θεμελιώδη ἀρχή, τὴν ἴση μεταχείριση ὅλων τῶν πολιτῶν κάθε κατηγορίας καὶ τάξεως.

Ὁ Σχολιαστής

Ἡ ἀπόκτηση περιουσίας εἶναι ἓνα θέμα, πού θέλει ἀνάλυση. Ἐχει πολλές πλευρές. Κατά πρῶτον, ὡς Χριστιανοί ξέρουμε ὅτι ἡ κυριότητα πάνω σέ περιουσιακά στοιχεῖα καί γενικά σέ ὑλικά ἀγαθά, ἔχει τίς ρίζες της στά βιβλικά πρότυπα γιά τόν ἄνθρωπο καί τήν οἰκογένεια. Σύμφωνα μέ τή χριστιανική διδασκαλία, τά ἀνθρώπινα ὄντα ἔχουν θεόθεν δικαιώματα πάνω στά πράγματα, γιά τήν ἀπόκτηση τῶν ὁποίων ἔχουν δουλέψει ἢ τά ὁποῖα ἔχουν κληρονομήσει ἀπό τούς γονεῖς τους. Τό δικαίωμα περιουσίας πηγάζει ἀπό μία μεταφυσική θεώρηση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου· ἀποτελεῖ ἐπίτευγμα τῆς προσωπικότητάς του καί ἔκφραση τοῦ δεσμοῦ τῆς οἰκογενείας του.

Τήν περιουσία, πού ἔχει κανεῖς, δέν τήν ἔχει κατά παραχώρηση τῶν κυβερνήσεων. Οἱ κυβερνήσεις ὑπάρχουν γιά νά διασφαλίζουν τά ἐκ Θεοῦ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, ἓνα ἀπ' τά ὁποῖα εἶναι τό δικαίωμα ιδιοκτησίας. Δέν ἔχει δικαίωμα ἡ κυβέρνηση νά μειώνει αὐθαίρετα ἢ καί νά δημεύει περιουσίες, πού ἀποκτήθηκαν νόμιμα. Ἡ φορολογία βέβαια, πού ἀποσκοπεῖ στή κάλυψη τῶν δαπανῶν γιά τή διεξαγωγή τοῦ κυβερνητικοῦ ἔργου, (περιλαμβανομένης καί τῆς πρόνοιας γιά τούς φτωχοὺς), δέν ἀποτελεῖ κατάχρηση ἐξουσίας γιά τίς κυβερνήσεις. Ὁφείλουμε ὅλοι μας νά προσφέρουμε «τά τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι», διότι στήν οὐσία ὁ Καῖσαρ νοεῖται ὡς ὑπηρέτης μας καί ὄχι ὡς κλέφτης.

Ἡ φορολογία ὅμως, πού ἔχει στόχο τή στήριξη πολιτικῶν ἐπιλογῶν ἀμφιβόλου ἠθικῆς, (π.χ. τήν ἀναγκαστική ἀνακατανομή τοῦ πλούτου), εἶναι μία ἄλλη μορφή κλοπῆς. Εἶναι ὁ τρόπος δράσεως τυράννων, πού στεροῦν τά μέ-

σα διατροφῆς ἀπό ἀνθρώπους ἀσθενέστερους ἀπ' αὐτούς καί ἀδύναμους νά ἀντιδράσουν. Ὁ Κύριος δέν ἀγαπᾷ τούς τυράννους καί ἀντιμετωπίζει αὐτή τήν κλοπή, ὅπως ἀντιμετωπίζει κάθε ληστεία: τήν ἀπεχθάνεται καί τή στυλιτεῦει μέ λόγους πολύ σκληροῦς. Ἄν κάποιος ἀμφιβάλλει, ἄς ξαναδιαβάσει τό κήρυγμα τοῦ Σαμουήλ λίγο πρὶν ἀπό τήν ἐκλογή τοῦ Σαοὺλ ὡς βασιλέα (Α' Βασ. 9') ἢ τήν ἱστορία σχετικὰ μέ τό ἀμπέλι τοῦ Ναβουθαί (Γ' Βασ. κ').

Αὕτη ἐντούτοις δέν εἶναι ὅλη ἡ ἱστορία σχετικὰ μέ τήν ιδιοκτησία. Τό δικαίωμα προσώπων ἢ οἰκογενειῶν νά εἶναι κάτοχοι περιουσίας ὑπόκειται καί αὐτό σέ περιορισμούς. Περιορισμούς, πού ἐπιβάλλουν οἱ ἀπαιτήσεις τοῦ Θεοῦ, τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός. Αὐτό καθ' αὐτό τό γεγονός τοῦ θανάτου στό τέλος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς πιστοποιεῖ ὅτι ὁ Θεός ἀσκεῖ δικαιώματα ιδιοκτησίας πάνω σ' ὅλη τή Δημιουργία Του.

Τό ὅτι ἀποκτοῦν περιουσία οἱ ἄνθρωποι κατ' οὐσίαν σημαίνει ὅτι τούς ἀνατίθεται ἀπλῶς ἡ διαχείρισή της, δηλαδή ἡ φροντίδα γιά ὅλη τή Δημιουργία τοῦ Θεοῦ. Σέ κάθε βῆμα στή διδασκαλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς συναντᾶμε τήν ἀρχή ὅτι ὁ κόσμος καί κάθε τί μέσα σ' αὐτόν ἀνήκει στό Θεό καί ὄχι στοὺς ἀνθρώπους. Ὑπάρχει ἐνδόμυχη βουλιμία στήν ἀνθρώπινη φύση, πού σπρώχνει τόν ἄνθρωπο νά θεωρεῖ τά ἀγαθά του ὅτι ἀνήκουν ἀπόλυτα σ' αὐτόν καί μόνο. Ὅτι εἶναι ὑπαρξιακά συνυφασμένα μέ τήν οὐσία τοῦ προσώπου του. Αὐτό διακηρύττουν κάποιες φιλοσοφίες.

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δέν ζεῖ μόνο μέ φιλοσοφίες. Ἡ θεολογία θά ἐπιμείνει ὅτι ὀφείλουμε στό Θεό ὅ,τι Τοῦ ἀνήκει.

Σύμφωνα μέ τήν Ἁγία Γραφή, ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ἀπόλυτη κυριότητα στό ἀγαθό του. Ὁ Θεός τοῦ τά ἔχει δώσει γιά νά τά διαχειρίζεται. Ὁ Κύριος ἐφτιαξε τόν Παράδεισο καί ἔβαλε τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά μέσα σ' αὐτόν. Τούς ἔδωσε σαφή ἐντολή νά τόν φυλάνε. Μέ καμιά ἀπολύτως ἔννοια δέν τούς τόν ἔδωσε δικό τους. Αὐτή εἶναι ἡ γνήσια θεολογική ἀρχή, στήν ὁποία βασίζεται ἡ χριστιανική οἰκολογία.

Κάθε δημιουργημα τοῦ Θεοῦ ἀνήκει σ' Αὐτόν. Ἡ γῆ καί ὅλα τά στοιχεῖα της δέν ἔχουν δοθεῖ στό ἄνθρωπο γιά νά τά καπηλεύεται καί νά τά καταχρᾶται. Οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀπόλυτα ὑπόλογοι στό Θεό γιά τόν τρόπο, πού χειριζόμαστε τή Δημιουργία Του. Μιά πάγια διακηρυγμένη ἀλήθεια τῆς χριστιανικῆς θεολογίας λέει ὅτι εἶναι «τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καί τό πλήρωμα αὐτῆς».

Γι' αὐτό ἡ Π. Διαθήκη ἔχει θεσπίσει τήν προσφορά τῆς «δεκάτης» γιά ὅλους τούς δούλους τοῦ Θεοῦ. Ἔχουμε τήν ἐντολή νά ἐπιστρέφουμε στό Θεό (σ.μ. δηλαδή, σέ θεάρεστα ἔργα), τό πρῶτο 10% ἀπό ὅ,τι ἔρχεται στήν κατοχή μας, -ἀπό κάθε καρπό τοῦ κόπου μας ἢ τῶν ἐπιχειρήσεων μας-. Μέ αὐτό διακηρύσ-

σουμε ὅτι τά πάντα ἀνήκουν στό Θεό. Ὁ ἀποδεκατισμός τῶν εἰσοδημάτων μας, μιά θεμελιώδης οἰκονομική ἀρχή κατὰ τή Βίβλο, ἐκφράζει στήν πράξη τήν ἀναγνώριση ὅτι, αὐτό πού ἔχουμε, τό ἔχουμε ὡς ἐπιμελητές.

Ἡ Π. Διαθήκη ἔχει θεσπίσει τήν προσφορά τῆς «δεκάτης» γιά τούς δούλους τοῦ Θεοῦ (σ.μ. Στό πνεῦμα τῆς Κ. Διαθήκης ἔχει κατακριθεῖ ἡ ὑποκριτική τήρηση αὐτῆς τῆς ἐντολῆς ἀπό τούς Φαρισαίους, ἀλλ' ἡ ἐντολή δέν ἔχει καταργηθεῖ. Ὑπάρχει μᾶλλον παρότρυνση γιά οἰκειοθελή τήρηση καί ὑπερβάσῃ της σέ μέτρα ἀνώτερα ἀπό ἐκεῖνα τῶν Φαρισαίων). Ἐτσι ὑπηρετοῦμε τό Θεό, πού μᾶς δίνει κάθε ἀγαθό καί εὐδοκεῖ στό νά κρατήσουμε τό 90% ἀπό τά εἰσοδήματά μας. Ἐπομένως ἡ ὁποια «δεκάτη» μας εἶναι μιά πράξη εὐχαριστίας, ἀλλά συγχρόνως, καί διακονίας στό ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Πράγματι, ἡ σταθερή ἔκφραση τῶν εὐχαριστιῶν μας καί ἡ ἰλαρή προσφορά μας γιά τό ἔργο τοῦ Θεοῦ στή γῆ, εἶναι τά ἀσφαλέστερα τεκμήρια τοῦ ὅτι παρέχουμε μιά ὄντως καλή διακονία.

π. Πατρίκιος G. Reardon.

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliroforisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr